

ဘာသာပြန် စာရေးဆရာ - ရှင်းသန့်

**သိုင်းမင်းသားနှင့်
နတ်ဘုရားကမ္ဘာများ**
(လီမူ)

((Chapter 1 - 15))

စာစဉ် - ၁

နိဒါန်း(၁)

ချင်းလင်တောင်တန်းအနီးနှစ်တစ်ထောင်သက်တမ်းရှိ
သစ်တော၏တောင်တန်းအစွန်းတွင်နေထိုင်သောယန်တုံ့စွန်ရွာရှိ၏။စဉ်
ဆက်မပြတ်စီးဆင်းနေသောစမ်းချောင်းများနှင့်စိမ်းလန်းစိုပြေသော
သစ်တောကြောင့်ထိုဒေသ၏အလှမှာနေချင်စဖွယ်ကောင်းသောနေရာ
ဖြစ်သည်။ယန်တုံ့စွန်ဘုရားကျောင်းမှာမြောင်ပိုင်းနှင့်တောင်ပိုင်းမင်းဆက်
တို့ကြားတွင်သမိုင်းကြောင်းအရကျော်ကြားသောနေရာတစ်ခုဖြစ်၏။

နွေလယ်ပိုင်းကာလ....ညနေစောင်းနေဝင်ချိန်။

မျက်ခုံးထူထူ၊မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းနှင့်သေးသွယ်သောဆယ်ကျော်သက်
လူငယ်လေးမှာကောက်ရိုးမျှင်ကိုဝါးရင်းရွာရှိသားငါးသတ်ရုံမှသီချင်းလေး
အေးအေးနှင့်ထွက်လာသည်။ဝက်များကိုသတ်ထားသောကြောင့်သွေးညီနံ့
များထွက်နေကာလက်တွင်လတ်ဆတ်သောဝက်အသည်းတစ်ပိုင်းကိုင်
လာ၏။

ဤဆယ်ကျော်သက်ကောင်လေးမှာလီမူဟုခေါ်ပြီးအသက်၁၄နှစ်ရှိပြီ။

လီမူမှာအလယ်တန်းကျောင်းမှဘွဲ့ရပြီးအထက်တန်းကျောင်းဝင်ခွင့်တွင်
ပထမရခဲ့သည်။သူသည်မိဘမဲ့ဖြစ်ကာငယ်စဉ်ကတည်းကပင်ယန်တုံ့စွန်
ဘုရားကျောင်း၏တစ်ဦးတည်းသောဆရာတော်မှမွေးစားခဲ့သည်။သို့သော်
ဤဆရာတော်မှာဘုန်းကြီးမဟုတ်၊ကျေးလက်မှလူများကိုလိမ်စားနေသော

အဖိုးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ရှေးဟောင်းဘုရားကျောင်းတွင်းအဖိုးကြီးနှင့်လီမူတို့မှာအတူနေထိုင်ခဲ့ကြ၏။

လီမူမှာကျောင်းဆက်မတက်တော့ပဲရှေးဟောင်းရုပ်ပွားတော်များကိုစောင့်ရှောင့်ရင်းဘုန်းကြီးကျောင်းတွင်နေထိုင်ခဲ့သည်။သူသည်မျက်ခုံးထူထူ၊မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းနှင့်အမြဲပြီးခွင်နေသောကြောင့်ရွာသားများကသူ့ကိုချစ်ခင်ကြ၏။

လူလိမ်အဖိုးကြီးမှာယန်တုံ့စွန်စွာတွင်လေးစားခံရသောသူတစ်ဦးဖြစ်ကာပတ်ဝန်းကျင်ရှိရွာသားများနှင့်အတူစားသောက်လေ့ရှိသောကြောင့်လီမူသည်လည်းရွာမိသားစုများစွာနှင့်သိကျွမ်းလာခဲ့၏။သူ့အသက်၁၀နှစ်သို့ရောက်သောအခါလူလိမ်အဖိုးကြီးမှအချိန်ပိုင်းအလုပ်အဖြစ်ဝက်သက်ရုံတွင်အတင်းအကြပ်ခိုင်းစေခဲ့သည်။လူလိမ်အဖိုးကြီးမှာလီမူအားသတ်ဖြတ်ချင်စိတ်မွေးမြူခြင်းမှာသူ့အတွက်အသုံးဝင်လာနိုင်မည့်အလုပ်ဖြစ်ကြောင်းလီမူအားပြောပြလေ့ရှိသည်။လီမူအတွက်တော့ထိုအကြောင်းအရာများကြောင့်စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

``ကျတော့လိုအငယ်တန်းကျောင်းသားတစ်ယောက်ကဒီလိုသတ်ဖြတ်ဖို့စိတ်ကိုဘာလို့လိုတာလဲ။သတ်ဖြတ်ချင်စိတ်ကျင့်စဉ်သာတကယ်အသုံးဝင်တယ်ဆိုရင်ဝက်သက်သမားချင်းကခုလောက်ဆိုဆရာတစ်ဆူဖြစ်နေပြီ....ဒါအရူးအလုပ်လို့ပဲထင်တယ်။``

လီမူမှာလေးနှစ်အတွင်းဝက်ပေါင်းရာချီကိုသတ်ခဲ့ပြီးသူ့လက်တွင်သွေးနံ့များအမြဲတမ်းစွဲနေသောကြောင့်ထိုသို့ခံစားချက်ရှိနေခြင်းဖြစ်၏။

``ဝုတ်....ဝုတ်.....ဝုတ်။``

အမဲနှင့်အဖြူရောစပ်ထားသည့်မျက်လုံးရှိသောဟက်စကီးမျိုးနွယ်(husky)မွေးထူသောခွေးတစ်ကောင်သူ့နောက်သို့လိုက်လာသည်။

အကောင်အရွယ်အစားကြီးကာလု၏။

လီမူကခေါ်သောနာမည်မှာဗိုလ်ဖြူ.....ခွေးများ၏ဗိုလ်ဖြစ်သောကြောင့်ဖြစ်မည်။

လီမူမှာလွန်ခဲ့သောသုံးနှစ်ကကျောင်းတံခါးဝတွင်စွန့်ပစ်ခံပိန်လီနေသောခွေးတစ်ကောင်ကိုတွေ့ခဲ့သည်။သူသည်ယန်တုံ့စွန့်ဘုရားကျောင်းသို့ခေါ်လာကာမွေးစားလိုက်၏။

သုံးနှစ်ကြာသောအခါဤဗိုလ်ဖြူမှာနွားတစ်ကောင်ကဲ့သို့သန်မာထွားကြိုင်းလာကာရွာထဲရှိခွေးအုပ်ကိုအမြဲဦးဆောင်သောသူဖြစ်လာသည်။သူလာချိန်တိုင်းတောတောင်များကြားတွင်ကြက်နှင့်ဘဲများမှာအတောင်များခတ်၍အမြဲအော်ဟစ်တတ်ကြသည်။

သို့သော်လည်းရွာသားများမှာခွေးဟော့ပေါ့အဖြစ်မချက်ကြခြင်းမှာလီမူနှင့်သူ့အဖေကအလွန်ချစ်ခင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

``ဝုတ်``ဗိုလ်ချုပ်မှာလီမူ၏လက်တွင်ကောက်ရိုးဖြင့်ချီထားသောလတ်ဆတ်သောဝက်အသည်းကိုကြည့်ရင်းသွားရည်ကျနေသည်။သားသက်ရံမှဘုရားကျောင်းသို့မိနစ် ၂၀ခန့်လမ်းလျှောက်ရသည်။လမ်းတစ်လျှောက်ရူခင်းများမှာလှပပြီးနေရောင်မှာရွှေဒင်္ဂါးလိုဝင်းလက်၏။

လီမူသည်လယ်ယာထဲမှပြန်လာသောရွာသားများကိုတွေ့ချိန်တိုင်းနှုတ်ဆက်လေ့ရှိသည်။ထိုတောင်သူဦးကြီးများနှင့်အဒေါ်ကြီးများမှာလီမူအားငယ်စဉ်တည်းကသားကဲ့သို့ထိန်းကျောင်းလာသူများဖြစ်သည်။

ထိုရွာသားများကသူ့ကိုတွေ့တော့ပြီးပြနုတ်ဆက်ပြီးမလှမ်းမကမ်းသို့ရောက်သောအချိန်တွင် ``နှမော့လိုက်တာ.....လီမူကငါတို့ရွာမှာအတော်ဆုံးကျောင်းသားဖြစ်တဲ့အပြင်အထက်တန်းကျောင်းဝင်ခွင့်ကိုလည်း

နံပါတ်၁ရခဲ့တာ။ဒါနဲ့များဆရာကြီးလီကသူ့ကိုဘာလို့ကျောင်းဆက်မထား
တော့တာလဲမသိဘူး။` `

` `ကျတော်ကြားတာတော့...မြို့ရဲ့အကောင်းဆုံးအထက်တန်းကျောင်းက
ကျောင်းအုပ်ကြီးကယန်တုံ့စွန့်ဘုရားကျောင်းကိုလာပြီးသူ့ကျောင်းမှာ
အလကားထားမယ်လို့ပြောသွားတယ်တဲ့။ဒါကိုဆရာကြီးလီက
ငြင်းလိုက်တယ်လေ။` `

` `ဆရာလီကသူ့ကိုအမွေဆက်ခံချင်တယ်နဲ့တူတယ်။` `

` `ဆရာကြီးလီရဲ့ကွက်စိတ်ဟောပညာ၊ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်မှုပညာ၊
မိစ္ဆာသုတ်သင်ခြင်းပညာနဲ့တစ္ဆေဖမ်းခြင်းပညာတွေကဒီလိုခေတ်မှာအသုံးမ
ဝင်တော့ဘူး။ပြီးတော့ဒီအကြောင်းတွေကိုကောင်လေးက
လေ့လာချင်မှာမဟုတ်ဘူး။ဆရာလီကကျွမ်းကျင်တယ်ဆိုပေမယ့်တချို့လူ
တွေပြောတာတော့သူ့မှာစိတ်ရောဂါအခံရှိတယ်တဲ့။လီမူကသူ့ကိုပြုစုရ
တော့သနားစရာကောင်းတာပေါ့ကွာ။` `

ရွာသားများစကားဖောင်ဖွဲ့ဆက်ပြောကြ၏။

` `အဖေကြီး....သားပြန်ရောက်ပြီနော်။` `

သို့သော်အဖိုးကြီးကတုံ့ပြန်မှုမရှိ။လီမူမှာမီးဖိုခန်းသို့လျှောက်သွားသည်။
ဗိုလ်ဖြူမစားရန်အတွက်မီးဖိုချောင်ထဲမှအိုးထဲသို့ဝက်အသည်းကိုထည့်
လိုက်သည်။

ထို့နောက်ဘုရားကျောင်း၏ကျယ်ဝန်းသောနေရာတစ်နေရာတွင်လေ့ကျင့်
ခဲ့သည်။ထိုကျင့်စဉ်မှာကျင်းဝူလက်ဝှေ့နှင့်ရှင်းထရန်းကိုယ်ခံပညာတို့
ဖြစ်သည်။

လီမူကိုထိုပညာနှစ်ခုလုံးသင်ပေးခဲ့သူမှာလူလိမ်အဖိုးကြီးဖြစ်သည်။လီမူလမ်းလျှောက်တက်ခါစမှစတင်၍ထိုပညာများကိုသင်ကြားပေးခဲ့၏။

ကျင်းဝူလက်ငွေဆိုသည်မှာကိုယ်ခံပညာကျွမ်းကျင်မှုနှင့်လှည့်ကွက်များဖြင့်တိုက်ခိုက်ရသောပညာဖြစ်ပြီးရှင်းထရန်းမှာအသက်ရှုနည်းဖြစ်သည်။

လေ့ကျင့်ခဲ့သည်မှာ၁၁နှစ်ရှိပြီဖြစ်၍မနက်ပိုင်းနှင့်နေ့လည်ပိုင်းတစ်နာရီစီလေ့ကျင့်၏။

လူလိမ်အဖိုးကြီးပြောကြားချက်အရကျင်းဝူလက်ငွေမှာအင်မော်တယ်များမှဆင်းသက်လာကာလူတစ်ယောက်မှာကျင်းဝူအကွက်ဆယ့်ရှစ်မျိုးတတ်ရုံဖြင့်တောင်တစ်လုံးကိုတောင်ကျောက်တုံးများအဖြစ်သို့ဖြိုဖျက်နိုင်သည်ဟုဆိုသည်။အနည်းငယ်လေ့ကျင့်ရုံဖြင့်ကျည်ကာကားတစ်စီးကိုတောင်ချိုးဖျက်နိုင်သည်။ရှင်းထရန်းအဆင့်၁၂သို့ရောက်လျှင်လူတို့သည်သူတို့၏ခြင်ဆီများကိုသန့်စင်၍ကြွက်သားများကောင်းမွန်လာကာပင်ကိုယ်ကိုယ်ခန္ဓာပိုင်းကိုကောင်းစေ၍ပိုအားကောင်းလာမည်ဖြစ်သည်။မည်သူမဆိုပိုင်ဆိုင်ခြင်းအဆင့်သို့ရောက်သောအခါအင်မော်တယ်လူသားကဲ့သို့လေထဲသို့လျင်မြန်စွာပျံသန်းနိုင်မည်ဟုပြောခဲ့သည်။

သို့သော်လီမူသည်ကျန်းဝူလက်ငွေကို၁၁နှစ်ကြာလေ့ကျင့်ခဲ့သော်လည်းသစ်သားတစ်စကိုပင်မခုတ်နိုင်ပေ။ယခုတွင်သူသည်စွမ်းအင်မြင့်တင်ရုံသာဖြစ်ပြီးအခြားစွမ်းအားများကိုရှာမတွေ့ခဲ့ပါ။

ထိုအကြောင်းအတွက်လူလိမ်အဖိုးကြီးမှာကိုယ်ပိုင်ရှင်းပြချက်လည်းရှိသေး၏။

သူပြောပုံအရကမ္ဘာသည်လက်ရှိတွင်စွမ်းအင်ကုန်ဆုံးသောအသက်အပိုင်းအခြားကိုရောက်နေပြီဖြစ်သောကြောင့်ကောင်းကင်နှင့်မြေကြီးမှချီစွမ်းအင်များမှာကုန်ဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။ထို့ကြောင့်လေ့ကျင့်ရန်

အခြေအနေမပေးတော့ပဲသူသင်ပေးသောကျင့်ကြံခြင်းနည်းနှစ်ခုမှာမ
ကျွမ်းကျင်ခြင်းပင်။

ဤပြောကြားချက်မှာဖြစ်နိုင်မည်လား။လိမ်ညာခြင်းလား။

လူလိမ်အဖိုးကြီးမှာသူ့ကိုကျင့်ကြံရန်တွန်းအားပေးသဖြင့်ပို၍ဒေါသ
စေသည်။ဒေါသထွက်စေသောအကြောင်းမှာကမ္ဘာပေါ်တွင်လေ့ကျင့်ရန်မ
အောင်မြင်နိုင်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်နိုင်ပေမည်။

လီမူမှာငါးနှစ်သားအရွယ်တည်းကစတင်လေ့ကျင့်ခဲ့တာဖြစ်ပြီးလူလိမ်
အဖိုးကြီးမှာသူ့ကိုတုတ်ဖြင့်ရိုက်၍မျက်ရည်ကျစေခဲ့သည်။သူကြီးပြင်းလာ
သောအခါမရိုက်တော့ပဲပျော့ပျောင်းသောနည်းကိုကျင့်သုံးခဲ့ပြီ။

ထို့ကြောင့်သူသည်စိတ်ရောဂါဖြင့်တိုက်တွန်းခြင်းနည်းကိုသုံးချင်
သောကြောင့်လီမူကသူခိုင်းသောအရာကိုမလုပ်သည့်အချိန်တိုင်းတွင်
ကိုယ်လုံးတီးဖြင့်ပြေးနေလေ့ရှိသည်။နောက်ဆုံးရလဒ်အနေဖြင့်လီမူမှာ
ဆက်လက်လေ့ကျင့်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ယခုတွင်လီမူမှာထိုအရာကိုကျွမ်းကျင်နေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။သူသည်
ကောင်းမွန်သောခန္ဓာကိုယ်တည်ဆောက်ရန်နှင့်ကျန်းမာစေရန်အသုံးဝင်
သောနည်းလမ်းအဖြစ်မှတ်ယူခဲ့ပြီ။

နိဒါန်း(၂)

ညနေပိုင်းတွင်လေ့ကျင့်ပြီးနောက်ခြံအနောက်ဘက်ခြမ်းရှိကျင့်ကြံခြင်း
အခန်းတံခါးဝတွင်ခါးကြောကိုဆန့်လိုက်သည်။

``အဖေကြီးညစာဘာစားချင်းလဲ....သားသတ်ရုံကလတ်လတ်ဆတ်ဆတ်
ဝက်အသည်းကိုဘူးသီးနဲ့ရောပြီးစွတ်ပြုတ်ခေါက်ဆွဲလုပ်လိုက်မယ်။
အဆင်ပြေလား။``

လီမူမှာအသက်ခြောက်နှစ်တည်းကဤလူလိမ်အဖိုးကြီးကိုချက်ပြုတ်
ကျွေးခဲ့၏။

``ဒီနေ့အရေးကြီးတယ်။ထမင်းချက်ဖို့ထက်အရေးကြီးတာပြောစရာရှိ
တယ်။``

ကျင့်ကြံခြင်းအခန်းကန့်လန့်ကာနောက်မှအသံတစ်ခုထွက်လာသည်။

``ဘာနေ့မို့လဲ။``

လီမူမှာခဏခေါင်းကုတ်ရင်းစဉ်းစားလိုက်သည်။ယနေ့မှာ၂၀၁၇ခုနှစ်
ဇူလိုင်၁၄ရက်ဖြစ်ကာအစိုးရရုံးပိတ်ရက်လည်းမဟုတ်ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲနေ့လည်း
မဟုတ်ပါ။အဘယ်ကြောင့်အရေးကြီးရသနည်း။

``အဲမှာပဲထိုင်ရင်းငါပြောတာနားထောင်နေ။ငါမပြီးခင်စကားဖျက်မပြော
နဲ့။``

``အမ်.....ဟုတ်။``

လူမှုမှာစိတ်မတင်မကျဖြစ်နေသော်လည်းတံခါးဝတွင်သာထိုင်နားထောင်နေသည်။

``နေအဖွဲ့အစည်းရဲ့အပြင်ကြည်ဝေစကြာဝဠာကြီးမှာတည်ရှိတဲ့အလွန်အဆင့်မြင့်တဲ့သိုင်းကလန်တွေကတောင်ပိုင်းစကြာဝဠာနဲ့ဆက်သွယ်ဖို့အလွန်ကြီးမားတဲ့ဥမင်လှိုင်ခေါင်းတစ်ခုတည်ဆောက်ဖို့ကြိုးပမ်းနေကြတယ်။ဒါပေမယ့်ဒီလမ်းကြောင်းကတိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကမ္ဘာဂြိုဟ်ကိုဖြတ်သွားမှာဖြစ်တဲ့အတွက်ကမ္ဘာကြီးဖျက်ဖို့လိုလာလိမ့်မယ်။ဒါကြောင့်မင်းကိုကမ္ဘာမြေကနေစေလွှတ်ရမယ်။ဒါပေမယ့်မင်းမသွားချင်အဲဒါမှာနေထိုင်တတ်အောင်ပြောစရာရှိတယ်။``

``ဘာများလဲ။``

လီမူမှာသိချင်သွား၏။

``ကမ္ဘာကြီးကပျက်စီးသွားမှာလား။``

``ကြည်ဝေစကြာဝဠာလို့ခေါ်တာလား။``

``အလွန်အဆင့်မြင့်တဲ့သိုင်းကလန်တွေလည်းရှိတာပဲလား။``

လူလိမ်အဖိုးကြီးမှာရောဂါထလာပြန်ပြီထင်၏။

သူဒီလိုအဓိပ္ပာယ်မဲ့သောစကားများကိုပြောချိန်တွင်ပိုပြီးတည်ငြိမ်လေးလေးနက်နက်ပြောလေ့ရှိသည်။

``ကဲကဲ...ထားပါတော့အဖေကြီးရယ်။ကမ္ဘာပျက်စီးမယ်ဆိုတာဖယ်ထားလိုက်မယ်ဆိုရင်ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်။အဖေကြီးကျန်းမာရေးကပိုအရေးကြီးတယ်။အဖျားရှိတယ်ဆိုရင်ဆေးခန်းလိုက်ပို့ပေးမယ်လေ။``

လီမူမှာစကားပြောနေချိန်အတွင်းသူ့ကိုယ်သူတည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နေဖြစ်အောင်ထိန်းပြောနေ၏။

ဖတ်!

ဖိနပ်တစ်ရံမှာကျင့်ကြံခြင်းအခန်းမှလီမူခေါင်းသို့ထိမှန်သွားသည်။

``ခွေးသား....ငါ့ကိုမစော်ကားနဲ့။အခုနေအဖွဲ့အစည်းကစတင်နေပြီအချိန်ကသိပ်မလိုတော့ဘူး။ပါးစပ်ပိတ်ပြီးနားထောင်စမ်း။ငါကနေကောင်းတယ်.....ဖြစ်နေတာမင်း။မင်းအတွက်ကအကန့်အသတ်ပဲရှိတော့တယ်....shut up။``

နဖူးပေါ်ကဖိနပ်ရာကိုသုတ်ရင်းငိုရီငိုရီဖြစ်နေ၏။ဤအဖိုးအိုမှာဒီနေ့စိတ်ရောဂါပြင်းထန်နေပုံရ၏။အင်္ဂလိပ်လိုတောင်ညှပ်သုံးသေးသည်။

``ဟုတ်ကဲ့....စိတ်လျော့ပါဗျာ။မနှောက်ယှက်တော့ပါဘူး။``

ထိုအခါလူလိမ်အဖိုးကြီးမှာသက်ပြင်းချရင်းဆက်ပြောသည်။

``ကြည်ဝေစကြာဝဠာကအလွန်အစွမ်းထက်တဲ့သိုင်းသမားတွေကအလွန်ဆိုးရွားကြပြီးကမ္ဘာကြီးပျက်စီးသွားအောင်လုပ်ဆောင်နိုင်မယ်။ဒါပေမယ့်သတင်းကောင်းကအလွန်ကြီးမားတဲ့စကြာဝဠာဥမင်လှိုင်ခေါင်းကိုတည်ဆောက်ဖို့ကိုအနှစ် ၂၀လောက်ကြာလိမ့်မယ်။မင်းကိုဒီမြေပေါ်ကနေအဆင့်နိမ့်သိုင်းပညာကြယ်တစ်ပွင့်ဖြစ်အောင်သင်ပေးခဲ့တယ်။ကျင်းဝူပညာနဲ့ရှင်းထရန်းအဆင့်တွေကိုနှစ် ၂၀တွင်းသင်ပေးခဲ့ပြီးပြီ။ဖြစ်ချင်တာကတော့အတားအဆီးကိုချိုးဖျက်ပြီးကမ္ဘာကိုကာကွယ်ဖို့ပဲ။``

``ဒီလောက်ဆိုသိပါပြီ....အဖေကြီးသင်ပေးထားတဲ့ပညာနှစ်ခုကိုကမ္ဘာကြီးတွက်မဟုတ်တာတောင်ရွာသူရွာသားတွေအတွက်ဖြစ်စေရပါ....``

လီမူမှာလူလိမ်အဖိုးကြီးစိတ်ရောဂါကိုသိသည့်အတွက်သူသည်စကားကောင်းကောင်းပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

``ကောင်းပြီ....မင်းနားလည်ရင်ပြီးတာပဲ။ဒါနဲ့.....စကြာဝဠာထဲမှာကူး

လူးနေထိုင်တဲ့အခါသိုင်းသမားတွေအတွက်အရေးကြီးဆုံးကဘာလဲသိလား။ ``

ဒီမေးခွန်းတွက်လူလိမ်အဖိုးကြီးမှာနက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

``သိုင်းသမားတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်က.....ဘယ်လိုအခက်အခဲတွေပဲကြုံနေပါစေကောင်းကင်ကိုအောင့်မေ့ရမယ်။ဖြောင့်မတ်ခြင်းတရားကိုစွဲထားပြီးမိမိမိတ်ဆွေတွေကိုအသက်နဲ့ရင်းပြီးကူညီပေးရမယ်။တရားမျှတမှုအတွက်အသက်ကိုစတေးရမယ်ဆိုတောင်နောက်မဆုတ်.....။ ``

ဖတ်!

ဒုတိယအကြိမ်မြောက်ဖိနပ်တစ်ရံမှာထွက်လာပြီးသူနဖူးကိုလာမှန်သည်။

``ငတုံး....ငါသင်ပေးထားတာတွေအကုန်မေ့ကုန်ပြီမှတ်လား။မင်းသေပြီဆိုမှတော့တခြားသူကိုဘယ်လိုကယ်တော့မလဲ။မှားတယ်။ပထမဆုံးဦးစားပေးကအသက်ရှင်ဖို့ပဲ။ ``

လူလိမ်အဖိုးကြီးမှာဒေါသကြီးနေကာလီမူတိုးတက်မှုမရှိသောကြောင့်စိတ်ပျက်နေပြီ။

``မင်းကိုငါကျွမ်းကျင်တာအားလုံးသင်ပေးခဲ့ပြီးပြီ။မင်းမလုပ်ချင်ချင်လုပ်ချင်ချင်နဲ့လည်းလုပ်ခဲ့ပြီးပြီ။ဒါတွေကမင်းကောင်းဖို့အတွက်ငါလုပ်ပေးခဲ့တာ။ငါ့ကိုကျေးဇူးတင်သင့်တယ်။ ``

ဒီအသံကြားသောအခါလီမူအနည်းငယ်တွန့်သွားသည်။အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင်လူလိမ်အဖိုးကြီးမှာစိတ်သာမှန်ခဲ့လျှင်သူတုန်လှုပ်သွားနိုင်သည်။

လူလိမ်အဖိုးကြီးကိုဆေးခန်းခေါ်သွားရန်မည်သို့လှည့်စားရမည်နည်း။

``ကောင်းပြီ....ငါမင်းကိုဆက်မပြောတော့ဘူး။မင်းကမ္ဘာမှာ

တစ်ယောက်တည်းရှိနေချိန်ဆိုငါ့ကိုစိတ်မပျက်ပါနဲ့။လာခဲ့တော့။မင်းကိုပို့ပေးမယ်။` `

လီမူအူတက်နေသည်။

ဒါအခွင့်အရေးကောင်းတစ်ခုဖြစ်သည်။

သူ့အဖိုးကြီးနားသွားပြီးကြိုးနှင့်ချည်၍ဆေးခန်းပို့ရမည်။လီမူလေ့ကျင့်ခန်းအခန်းကန့်လန့်ကာကိုဖွင့်ရင်းဝင်သွားလိုက်သည်။

သို့သော်သူဝင်လိုက်ချိန်တွင်မထင်မှတ်ထားသောအဖြစ်အပျက်ဖြစ်လိုက်သည်ကိုသတိမထားမိလိုက်ပေ။

တံခါးနောက်မှမြေကြီးမှာတကယ်တော့မြေကြီးမဟုတ်။လီမူမှာသူ့ခြေလှမ်းချော်သွားပြီးအောက်သို့ကျဆင်းသွားသည်။နောက်သူ့နားထဲတွင်အသံတစ်ခုကြားလိုက်ရပြီးအလေးချိန်လုံးဝကင်းစင်လျက်....။

` `သေစမ်း....ဒီအဖိုးကြီး။အခန်းထဲမှာဒီလောက်နက်တဲ့တွင်းဘယ်တုန်းကတူးထားတာလဲ။` `

လီမူမှာအော်ဟစ်နေသည်။သို့သော်သူ့အသံရုတ်တရက်ရပ်တန့်သွားသည်။

ဤလောကထဲမှပျောက်ကွယ်သွားသကဲ့သို့ပင်။

` `ဟမ်...ငါလုပ်နိုင်ခဲ့ပြီ။ကြယ်ကိုးပွင့်ကောင်းကင်အစီအရင်ကိုငါ့သွေးနဲ့အသက်သွင်းနိုင်ခဲ့ပြီ။ဒီကောင်လေးကံကောင်းတာပဲ။နောက်ဆုံးတော့သူ့ကိုပို့လိုက်နိုင်ပြီ။လုံးဝလွတ်မြောက်ပြီ.....ဒီအစီအရင်ကိုပြောင်းလို့ရပြီ။ဒီချီစွမ်းအင်ကင်းမဲ့တဲ့ကမ္ဘာမှာငါလည်းမနေချင်တော့ဘူး...ဟားဟား။` `

လူလိမ်အဖိုးကြီးရယ်သံမှာအပြင်ဘက်သို့မြည်ဟိန်းသွားသည်။သို့သော်ဘုရားကျောင်းအပြင်ဘက်မှခြေသံများကြားလိုက်ရသည်။

``ဟေ့...ဗိုလ်ဖြူ။အကိုမူ.....ကျင့်ကြံခြင်းအခန်းမှာလား။``

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ချစ်စဖွယ်ကောင်းသောအသံကြားလိုက်ရသည်။ဗိုလ်ချုပ်သည်အမြီးနံ့ကာကျင့်ကြံခြင်းအခန်းသို့ခေါ်ဆောင်လာသည်။ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ်မိန်းကလေးတစ်ဦးမှာလည်းနောက်ကနေပါလာ၏။

သူမသည်အရပ်၅ပေလက်မရှိသောသွယ်လျသောမိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်ပြီးအနက်ရောင်ဆံပင်၊ဖြူဖွေးသောအသားအရေရှိ၏။စကားပြောချိန်တွင်ပါးချိုင့်များကိုတွေ့ရပြီးရှည်လျားသောခြေတံများကသွယ်လျမှုကိုပေါ်လွင်စေသည်။ဘုရားကျောင်းမှာသူမကြောင့်တောက်ပလာပြီ။ထိုမိန်းကလေးမှာလီမူနှင့်အလယ်တန်းကျောင်းနေဘက်ဖော်ဝမ်ရှိယူဖြစ်၏။

``ဝုတ်...ဝုတ်``

ခွေးမှာအခန်းထဲသို့ဝင်လိုက်သောအခါယမ်ရှိယူသည်လည်းနောက်မှထပ်ကြပ်မကွာလိုက်လာသည်။

``ဟယ်လို....နင်ရှိလား။ဆရာချန်ကမေးခိုင်းလိုက်တာ။နင်အထက်တန်းကျောင်းဆက်တက်နိုင်မလား.....။``

သို့သော်နောက်အခိုက်အတန့်တွင်မိန်းကလေးနှင့်ခွေးအော်သံမှာကျင့်ကြံခြင်းအခန်းထဲမှတချိန်တည်းထွက်ပေါ်လာသည်။ထို့နောက်သူတို့အသံမှာလုံးဝပျောက်ကွယ်သွားပြီ။

``ဟာ..ခွေး....ဒီကလေးမကတမျိုး.....ဘယ်လိုဝင်လာတာလဲ။တားဖို့တောင်အချိန်မရလိုက်ဘူးကွာ။ငါ့သွေးတွေကုန်ပါပြီ။အစီအရင်အသက်သွင်းဖို့နောက်တစ်ကြိမ်အခွင့်အရေးမရတော့ဘူးဟ။ဟာ...ဒီကောင်မလေးနဲ့

ခွေးဝဲစားကငါ့သွေးတွေကိုဖြုန်းတီးအောင်လုပ်လိုက်ပြီ။ဒုက္ခပဲ.....။ငါဒီအစီ

အရင်ကိုတစ်ကြိမ်ပဲအသုံးပြုနိုင်တာ။အခုတော့ဘာဆက်လုပ်ရတော့မလဲ
ကွာ....။ဒီကမ္ဘာမှာတော့ငါကျန်ခဲ့တော့မှာပဲ။ငါ့ကိုနောက်နေကြတာလား။` `

` `သေစမ်း...တင်းလာပြီ။မင်းရဲ့ခွေးနဲ့ကောင်မလေးမင်းနောက်လိုက်သွား
ပြီ....အရမ်းစိတ်ဝင်စားဖို့တော့ကောင်းတာပေါ့။...မင်းကသိုင်းပညာကို
အနှစ် ၂၀လောက်ကျင့်ကြံထားမှစကြာဠာရဲ့အတားအဆီးကိုဖျက်ဆီးနိုင်ပြီး
ငါ့ကိုကယ်နိုင်မှာ။ငါကတော့ကမ္ဘာပျက်မယ့်အချိန်ကိုစောင့်ပြီးကျန်နေမယ့်
သူပေါ့ကွာ...` `

အပိုင်း(၁)

အံ့သြခြင်း

ညနေပိုင်းအချိန်....

ပြင်းထန်သောမုန်တိုင်းတစ်ခု၊ချောက်ကမ်းပါးစွန်းတစ်နေရာမှကွင်းပြင်။

လူရိပ် ၂ခုလှုပ်ရှားနေသည်။ချပ်ဝတ်ရုံများဖြင့်စစ်သည်ဖိဦးမှာဓားရှည်များကိုကိုင်ဆိုင်ထားပြီးဤလူ ၂ဦးကိုချောက်ကမ်းပါးသို့ဦးတည်လိုက်နေကြသည်။

လျှပ်စီးလက်ချိန်တွင်မြင်လိုက်ရသည်အားပျော့သောမျက်နှာနှင့်ယောကျာ်းလေးတစ်ဦးနှင့်အသက်၁၃နှစ်၁၄နှစ်လောက်ရှိသောမိန်းကလေးတစ်ဦး၊အစိမ်းရောင်ဦးထုပ်ဆောင်းထားပြီးမျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးနှင့်ကျောင်းသူများကဲ့သို့ဝတ်ဆင်ထားပြီးလှပမှုရှိသည်။ထိတ်လန့်ခြင်း၊စိတ်အားငယ်ခြင်းနှင့်.....ဒေါသများမျက်နှာတွင်ပေါ်လွင်နေသည်။

``ဆရာတောင်ဒီချောက်ကမ်းကနေပဲပြုတ်ကျပြီးသေသွားပြီ။

လာ....ညီ၍နဲ့ညီဖါဒီအရှက်ထုတ်လေး ၂ယောက်ကိုသွားသတ်လိုက်တော့။ဒီနေ့ညဖြစ်ပျက်ခဲ့တာကိုဆရာ့ဆီသတင်းပို့ရမယ်။မိုးရွာနေလို့သွေးတွေကိုငါတို့ဆေးကြောစရာမလိုတော့ဘူး။ကောင်းကင်ကြီးကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်....။``

စစ်သည်ဖိဦးထဲမှအသန်မာဆုံးဖြစ်တဲ့ခေါင်းဆောင်အသံဖြစ်သည်။

လှိုင်းပုတ်သံဆူညံနေ၏။

ဓားသည်အရောင်လတ်နေသည်။

လက်နက်အပြည့်အစုံတပ်ဆင်ထားသောစစ်သည် ၂ဦးမှာချောက်ကမ်းပါး
စွန်းရှိကလေး ၂ယောက်ရှိရာသို့အပြီးတစ်ခုနှင့်လျှောက်လာသည်။

အသံတစ်ခု။

အုန်း!!

နက်ပြာရောင်ကောင်းကင်ကြီးကိုခွဲခြမ်းလိုက်သည့်နဂါးတစ်ကောင်လို
ကြီးမားသည့်နောက်ထပ်လျှပ်စီးတစ်ခု။

ဤလျှက်စီးကြောင်းမှာအလွန်ကြီးမားသောဓားသွားကဲ့သို့ကောင်းကင်
ကြီးတစ်ခုလုံးလင်းလက်သွား၍ကျယ်လောင်သောအသံနှင့်အတူ
မှောင်မိုက်သောကောင်းကင်နှင့်မြေကြီးကိုမြင်သာစေသည်။

ထိုစစ်သည် ၂ဦးလည်းတုန်လှုပ်သွားသည်။

ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။

ဒီညမိုးကဘာလို့လျှပ်စီးအဲ့လောက်များနေရတာလဲ။ခေါင်းဆောင်မှာ
တိုးတိုးလေးရေရွတ်နေသည်။

ထို့အချိန်တွင်ကောင်းကင်မှထူးဆန်းသောအသံတစ်ခုထွက်ပေါ်လာသည်။

` `အား.....အဖိုးကြီးကတွင်းကိုဘာလို့ဒီလောက်အနက်ကြီးတူးထား
တာလဲ။` `

အမြီးကိုတက်နင်းထားသောကြောင်အော်သံကဲ့သို့ကျယ်လောင်သော
အသံမှာအပေါ်မှထွက်ပေါ်လာသည်။အနက်ရောင်အရိပ်တစ်ခုလျင်ပြန်စွာ
ကျဆင်းလာပြီးမီတာဝက်ရှည်သောမြက်ပင်ထဲသို့ပြုတ်ကျသွားသည်။

ဘာဖြစ်တာလဲ။

စစ်သည်များကြောင်သွားသည်။ထိုလူဖိယောက်မှာသတိနှင့်နောက်သို့
လှည့်ပြီးအမှောင်တွင်ရပ်ကာမြက်ပင်ကိုဝိုင်းထားသည်။

စက္ကန့်အတော်ကြာတွင်...။

``အိုး.....ငါ့ဖင်နာတာကွာ....ဒီလောက်ကျယ်တဲ့တွင်းကြီးတူးစရာလိုလို
လားကွာ။``

မတ်တပ်ထရပ်လိုက်၏။

၁၀ကျော်သက်ဖြစ်သည်။သူသည်အနက်ရောင်ဆံပင်နှင့်အပေါ်ပိုင်းဗလာ
ဖြစ်ကာဘောင်းဘီရှည်ကိုဝတ်ထားသည်။မျက်ခုံးထူထူ၊မျက်လုံးကြီးကြီးရှိ
သည်။မြက်ခင်းမှထပြီးပတ်ဝန်း
ကျင်ကိုစူးစမ်းရင်းခါးကိုပွတ်နေသည်။

ဆယ်ကျော်သက်လေးမှာကောင်းကင်မှပြုတ်ကျလာချိန်ပြီးနောက်
မိုးသည်းထန်စွာရွာသွားပြီးလျှပ်စီးများဖြင့်ပြည့်နေသောကောင်းကင်မှာ
တိမ်များကင်းစင်သွားပြီးလုံးဝပျောက်ကွယ်သွားကာကြည့်လင်သွားပြီ။

လနှစ်စင်းမှာအမြင့်မှကြွေကျလာသည်။ဒီဆယ်ကျော်သက်မှာ
ကောင်းကင်မှလနှစ်စင်းကိုမြင်လိုက်သည်။

``သေစမ်း.....လကနှစ်စင်းလား။ဒါအိမ်မက်လား။အဖိုးကြီးငါ့ကိုတော့
လိမ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ငါပေါ့ဆခဲ့လို့ကျင့်ကြံခြင်းအခန်းထဲကတွင်းထဲကို
ပြုတ်ကျပြီးဒီရောက်လာတာလား။``

တွင်းထဲသို့ကျသွားသည့်အချိန်မှစ၍အခုချိန်ထိ၁၀စက္ကန့်မျှသာရှိသေး
သည်။

ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မည်နည်း။သူ့မျက်မှာကိုကိုင်ကြည့်ကာတော်တော်နာနေပုံ
ရသည်။ဒါ....အိမ်မက်မဟုတ်ပါဘူး။

ပြုတ်ကျလာသောသူမှာလူလိမ်အဖိုးကြီးသားကမ္ဘာမြေမှလီမူဖြစ်သည်။
လေအေးမှာတိုက်ခတ်လာပြီးအားလုံးတိတ်ဆိတ်နေသည်။

ပြီးနောက်စစ်သည်ဇယောက်မှာဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေသည်။

``ဒါဆရာလား။ဟုတ်ပါတယ်နော်။ချောက်ထဲကနေတက်လာတာလား။
အသက်ရှင်နေသေးတယ်။ထူးဆန်းတာ....အသက်ရှိသေးတယ်။``

စကားပြောနေသောသူမှာလက်ထောက်ကောင်လေးဖြစ်သည်။ထိုကောင်
လေးနောက်ကျောတွင်စာအုပ်ထည့်လို့ရသောသစ်သားပုံးကိုပိုးထား၍သူက
လီမူဆီပြေးသွားပြီးကြည့်လိုက်သည်။သူစိတ်လှုပ်ရှားနေသောကြောင့်
စကားအနည်းငယ်ပြောပြီးသည်နှင့်ငိုနေသည်။

မိန့်ကလေးလည်းအံ့အားသင့်သွားကာမျက်နှာငယ်လေးနှင့်ထကာပဟေဠိ
များနှင့်မျက်လုံးများတောက်ပနေသည်။

``ဆရာကြီးဟုတ်ပါတယ်နော်။ချောက်ထဲပြုတ်ကျသွားတာမှတ်လား။
ဆံပင်ကဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ။ဘာလို့ဒီလောက်တိုနေတာလဲ။အဝတ်
တွေကထူးဆန်းတယ်နော်။ဘယ်ကရတာလဲ။``

လီမူကခေါင်းကုတ်ရင်းလက်ထောက်၂ယောက်ကိုကြည့်ပြီး

``ဆရာဟုတ်လား။....ငါကိုတစ်ခြားတစ်ယောက်နဲ့မှားတာလား။``

သို့သော်သူပြောသောစကားကိုနားလည်နိုင်ပါ့မလား။

``ဟေ့...မင်းမသေသေးဘူးလား။``

စစ်သည်ခေါင်းဆောင်ကလှမ်းပြောနေသည်။အမြင့်ပေမီတာ၂၀ရှိသော
ချောက်ထဲသို့ပြုတ်ကျပြီးပြန်တက်လာသောကောင့်သံသယဝင်နေသည်။

လီမူမှာရက်စက်သောစစ်သည်ဦးရှိကြောင်းသတိပြုမိသွားသည်။သူ
သည်ခေါင်းဆောင်ကိုကြည့်ရင်းစိတ်ရှုပ်သွားသည်။နောက်တစ်ယောက်ငဲ့

ကိုအထင်လွဲပြန်ပြီးလားဟူသည့်အကြည့်ဖြင့်ကြည့်နေသည်။

``အိုး...ဆရာ...ပြေးတော့၊သူတို့သတ်ဖို့လာနေပြီ။``

ရုတ်တရက်ကောင်လေးကစိုးရိမ်တကြီးဖြင့်အော်လိုက်သည်။

လီမူကြောင်နေသည်။စစ်သည်တော်ဖယောက်သူ့အနားသို့တဖြည်းဖြည်း
တိုးလာသည်ကိုမြင်လိုက်သောအခါလီမူရုတ်တရက်သတိရသွားသည်။

``မဟုတ်သေးပါဘူး...ဒီလိုရုတ်မာတဲ့ဇာတ်လမ်းမျိုးကငါ့နဲ့မှလာဖြစ်ရ
တယ်လို့။``

``ခဏနေအုံး...။``

လီမူမှာလက်ကိုမြှောက်လိုက်သည်။စစ်သည်များကချက်ချင်းရပ်လိုက်
သည်။

``ခဏရပ်နေအုံး။မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာမရှိဘူး...။မင်းတို့အရင်ကကျောက်
ပုဇွန်မစားဖူးဘူးလား။အိုး...မှားသွားတယ်။ဒါကမ္ဘာမဟုတ်ဘူးဆိုတာငါမေ့
သွားတယ်။ငါဥပမာတစ်ခုပြောပြမယ်။သေချာနားထောင်။``

လီမူမှာအနည်းငယ်စိတ်ရှုပ်နေပြီးသူ့ကိုတိုက်ခိုက်တော့မည်ကိုမြင်လိုက်ရ
သောအခါထိတ်လန့်နေ၏။

``ဟဲလို...ညီအကိုတို့ကိုပြောရင်ယုံမှာမဟုတ်ဘူး။ငါကဂြိုဟ်သားတစ်
ယောက်။မင်းတို့ကငါ့ကိုတခြားတစ်ယောက်နဲ့မှားနေတာ။မင်းတို့ခေါ်နေတဲ့
လူကငါမဟုတ်ဘူး။ငါကလူလိမ်အဖိုးကြီးလုပ်လို့ကမ္ဘာကနေဒီကိုမသိလိုက်
ခင်မှာရောက်လာတာ။ဒါကိုရှင်းပြဖို့၃ညအိပ်၄ရက်လောက်ကြာလိမ့်
မယ်...။``

``ဆရာ...ခေါင်းကိုတစ်ခုခုနဲ့ထိခိုက်မိသွားတာလား...ဆရာပြောတဲ့ဂြိုဟ်
သားဆိုတာဘာကိုပြောတာလဲ။``

``ရူးသွားတာလား။``

လီမူမှာဘာပြောရမှန်းမသိ။

``ညီမလေး...မင်းငဲ့ကိုတခြားတစ်ယောက်နဲ့မှားနေတာ။``

``လီမူ...မင်းပုံတူကိုငါတို့အကြိမ်ပေါင်းများစွာမြင်ပြီးပြီ။မမှားနိုင်ဘူး။
လိမ်တာတော့မိုက်ပါတယ်။ပညာတတ်တစ်ယောက်ဆိုပေမယ့်ဒီလိုတော့
မလိမ်သင့်ပါဘူး။``

``ဟမ်...ငဲ့နာမည်ဘယ်လိုသိတာလဲ။``

သူ့ကိုလိုက်ရှာပြီးသတ်တဲ့သူကသူ့နာမည်ကိုသိနေသည်။လောကမှာဒီလို
တိုက်ဆိုင်မှုမျိုးရှိသေး၏။နာမည်ပါတူနေသည်။

သူကလီမူဖြစ်တယ်ဆိုတာဝန်ခံလိုက်သလိုဖြစ်သွားပြီ။

``မင်းတို့ငဲ့ကိုနောက်နေတာလား။``

``ငါကရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာအရပ်ဒီကိုရောက်လာတာ၊ခန္ဓာကိုယ်သက်သက်ပဲ
နာမ်မဟုတ်ဘူး။ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ။``

``ဟမ်...ဒါဆိုမင်းလီမူဖြစ်ကြောင်းထပ်ဝန်ခံလိုက်တာပေါ့။မင်းရူးချင်
အောင်ဆောင်နေတာလား။ညီမလေးတို့....ကြာနေပြီ။သူ့ကိုသတ်ပြီး
စောစောစီးစီးသတင်းပို့ကြရအောင်။``ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူမှာစိတ်မရှည်
သောလေသံဖြင့်ပြောလိုက်သည်။သူ့ဘေးတွင်ရပ်နေသောစစ်သည်၂ဦးမှာ
ရုတ်တရက်ပြီးကာတိုက်ခိုက်ရန်ပြေးထွက်လာကြသည်။
